

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce: **P. Z.**, zastoupený JUDr. Ing. Jakubem Backou, advokátem se sídlem Praha 6, Šlejnická 1547/13, proti žalované: **Policie ČR, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy**, se sídlem Praha 4, Kaplanova 2055/4, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 11. 1. 2019, č. j. 2 A 102/2018-39,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá**.
- II.** Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- IV.** Ustanovenému zástupci žalobce JUDr. Ing. Jakubu Backovi **se přiznává** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti ve výši **4.114 Kč**. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí. Náklady právního zastoupení nese stát.

Odůvodnění:

[1] Rozhodnutím ze dne 24. 10. 2018, č. j. KRPA-400978-13/ČJ-2018-000022, žalovaná rozhodla podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) o zajištění žalobce za účelem jeho správního vyhoštění na dobu 30 dnů ode dne omezení osobní svobody. Toto rozhodnutí napadl žalobce žalobou u

Městského soudu v Praze, který ji rozsudkem ze dne 11. 1. 2019, č. j. 2 A 102/2018-39, zamítl.

[2] Městský soud nepřisvědčil žalobci, že žalovaná nedostatečně vyhodnotila možnost uložení zvláštních opatření podle § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců namísto aplikovaného zajištění. Vycházel přitom ze skutečnosti, že žalobci bylo rozhodnutím ze dne 1. 10. 2018, č. j. KRPA-367796-16/ČJ-2018-0022, uloženo správní vyhoštění na dobu 18 měsíců a stanovena doba k vycestování z území České republiky do 15 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Dne 23. 10. 2018 byl žalobce kontrolován hlídkou policie, která byla přivolána zásahu rychlé záchranné služby. Lustrací bylo zjištěno, že žalobce je od 1. 10. 2018 do 17. 4. 2020 veden v evidenci nežádoucích osob, a tedy pobývá na území České republiky neoprávněně. Žalobce pak během výslechu mimo jiné uvedl, že bydlí různě u kamarádů, přesnou adresu nezná, nemá ani finanční hotovost pro pobyt a vycestování.

[3] Městský soud úvodem předeslal, že § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců předepisuje pro zajištění cizince kumulativní splnění 3 podmínek. První dvě podmínky – pravomocné rozhodnutí o správním vyhoštění a skutečnost, že cizinec ve stanovené době nevycestoval, byly splněny. Pokud jde o naplnění třetí podmínky, tj. že nepostačuje uložení zvláštních opatření za účelem vycestování cizince podle § 123b odst. 1 písm. a) až c) zákona o pobytu cizinců, městský soud konstatoval, že žalovaná dostatečně zvážila a zdůvodnila, proč nebylo možné použít těchto mírnějších prostředků; přihlédla přitom k individuálním okolnostem žalobce, jak to vyžaduje judikatura Nejvyššího správního soudu. Aproboval přitom názor žalované, že žalobce svým minulým jednáním oslabil svoji důvěryhodnost, a vzbudil tak pochybnost o tom, že bude respektovat další povinnosti uložené správním orgánem. S ohledem na to neposkytoval dostatečnou záruku umožňující uplatnění zvláštního opatření za účelem vycestování. Z důvodu nedostatku finančních prostředků žalovaná vyloučila možnost složení finanční záruky podle § 123b odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Zvláštní opatření podle § 123b odst. 1 písm. a) a c) tohoto zákona, tedy povinnost zdržovat se na určité adrese a hlášení se policii, nepřipadala v úvahu s ohledem na nerespektování rozhodnutí o správním vyhoštění a skutečnost, že žalobce nesdělil stálou adresu. Městský soud se proto ztotožnil s žalovanou, že mírnější donucovací opatření by nebyla účinná.

[4] Proti tomuto rozsudku podává žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, kterou opírá o důvody podle § 103 odst. 1 písm. b) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[5] Stěžovatel namítá, že městský soud, obdobně jako žalovaná, založil svůj závěr o nemožnosti uložení zvláštních opatření podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců zásadně na nedodržení lhůty k vycestování, aniž by hodnotil zjevně nižší intenzitu protiprávnosti jeho jednání. Takto paušalizovaný závěr je podle stěžovatele nepřijatelný. Stěžovatel nikterak nezpochybňuje, že se na území České republiky nacházel neoprávněně, nelegálně zde však pobýval pouze 7 dní. Příčinou nerespektování správního rozhodnutí byl nedostatek finančních prostředků k vycestování a lehkomyšlnost při promýšlení následků jeho jednání. V jeho případě tak nebylo nutné postupovat nejprísnějším možným způsobem a zahrnout alternativní opatření k zásahu do osobní svobody, neboť nelze

pokračování

hovořit o tom, že by dlouhodobě či soustavně mařil rozhodnutí o správním vyhoštění či že měl v úmyslu setrvat nadále na území České republiky. V této souvislosti opětovně poukázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, zejména rozsudky ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011-51, ze dne 28. 2. 2016, č. j. 5 Azs 20/2016-38.

[6] Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

[7] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3 věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2 věty první s. ř. s.

[8] Kasační stížnost není důvodná.

[9] Úvodem je třeba konstatovat, že kasační argumentace stěžovatele se z podstatné části kryje s jeho žalobními námitkami, které již byly vypořádány městským soudem. Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu přitom vyplývá, že řízení o kasační stížnosti je ovládáno zásadou dispoziční. Obsah a kvalita kasační stížnosti proto do značné míry předurčují nejen rozsah přezkumné činnosti, ale i obsah rozhodnutí kasačního soudu (srov. rozsudek ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004-54; citovaná rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz). Je proto odpovědností stěžovatele, aby v kasační stížnosti specifikoval skutkové a právní důvody, pro které napadá rozhodnutí krajského (zde městského) soudu. V nyní projednávané věci však kasační stížnost obsahuje pouze minimum argumentace zacílené na nosné důvody napadeného rozsudku. Namísto toho v ní stěžovatel opakuje žalobní výtky, přičemž nově je toliko zastřešuje odkazem na § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., aniž by konkrétněji polemizoval se skutkovými zjištěními a právním názorem městského soudu. Kasační stížnost je tedy na samé hranici projednatelnosti.

[10] Stěžovatel uplatnil prakticky jedinou kasační námitku, a to že městský soud, stejně jako žalovaná, opřel svůj závěr o nemožnosti uložení zvláštních opatření k vycestování pouze o skutečnost, že stěžovatel nevycestoval ve lhůtě stanovené rozhodnutím o správním vyhoštění, aniž by se zabýval tím, že tuto lhůtu stěžovatel překročil o pouhý týden kvůli nedostatku finančních prostředků a vlastní lehkomyšlnosti. Tato námitka není důvodná.

[11] Stěžovatel byl zajištěn podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Podle tohoto ustanovení je policie oprávněna zajistit cizince staršího 15 let mimo jiné tehdy, nevycestoval-li z území v době stanovené pravomocným rozhodnutím o správním vyhoštění a nepostačuje-li uložení zvláštního opatření za účelem vycestování. Skutečnost, že se stěžovatel nacházel po uplynutí doby pro vycestování stále na území České republiky, proto přirozeně představovala výchozí bod úvah žalované i městského soudu o nutnosti jeho zajištění, respektive možnosti uložení zvláštních opatření podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Není však pravdou, že by žalovaná, potažmo městský soud své závěry založily výlučně na této okolnosti.

[12] Mimo výše uvedený fakt stěžovatelova nelegálního pobytu, spočívají rozhodnutí žalované i rozsudek městského soudu, na jasně vyjádřeném a stěžovatelem dosud nezpochybněném závěru, že stěžovatel nemohl splnit ani jednu z alternativních povinností

stanovených v § 123b odst. 1 citovaného zákona (ve znění účinném do 30. 7. 2019), které by bylo možno uložit namísto omezení osobní svobody zajištěním. Důvody, pro které žalovaná nepřistoupila k uložení mírnějších donucovacích prostředků, přehledně vyložila na straně 5 napadeného rozhodnutí, kde ve vztahu ke konkrétním okolnostem stěžovatelova případu posoudila každou z alternativ podle § 123b odst. 1 písm. a) až c) zákona o pobytu cizinců; za rozhodné přitom vzala jeho trvající protiprávní jednání (nevycestování v době stanovené rozhodnutím o správním vyhoštění) a jeho výpověď při výsledku dne 24. 10. 2018, v níž stěžovatel především uvedl, že přespává různě u kamarádů, jejichž adresu nezná, a nemá ani finanční prostředky na pobyt a vycestování. Městský soud v souhrnu těchto skutečností přisvědčil žalované, že s ohledem na předchozí jednání stěžovatele, nemožnost zjistit jeho aktuální pobyt a nepříznivé finanční poměry, by uložení zvláštních opatření k vycestování nebylo možné ani účinné (viz bod 16-17 napadeného rozsudku). Stěžovatel tedy svojí námitkou závěry městského soudu do značné míry dezinterpretuje, neboť přehlíží část jeho argumentace.

[13] Nejvyšší správní soud dále podotýká, že k tomu, aby bylo možné upustit od zajištění cizince a uložit mu jedno ze zvláštních opatření podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců, musí být kumulativně splněny dvě podmínky. Zaprvé musí být cizinec schopen splnit alespoň jednu povinností uvedených v písmenu a) až c) citovaného ustanovení; zadruhé, splnění konkrétní povinnosti *musí postačovat* k tomu, aby se cizinec nakonec podrobil pravomocnému rozhodnutí o správním vyhoštění (§ 124 citovaného zákona), respektive z území vycestoval (§ 124b tohoto zákona).

[14] Stěžovatel ovšem v kasační stížnosti nikterak nezpochybňuje skutková zjištění a z nich vyvozený závěr žalované (potvrzený městským soudem), že nesplnil již první podmínku použití zvláštních opatření tím, že fakticky nemohl dostat ani jedné z povinností podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Rozporuje-li tedy nevyhnutelnost svého zajištění toliko s odkazem na zjevně nižší intenzitu svého protiprávního jednání, které nebylo motivováno úmyslem dlouhodobě setrvat na území ČR a mařit správní vyhoštění, pak se jeho argumentace se mívá s rozhodovacími důvody městského soudu, neboť směřuje k naplnění až druhé z výše uvedených podmínek. S ohledem na to, že situace stěžovatele reálně neskýtala prostor pro uložení alternativních povinností podle citovaného ustanovení, respektive stěžovatel netvrdí opak, je zcela bezpředmětné zabývat se tím, zda by bylo použití těchto mírnějších prostředků postačující.

[15] Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud shledal, že kasační stížnost není důvodná. Za podmínek vyplývajících z § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. ji proto rozsudkem zamítl.

[16] O náhradě nákladů tohoto řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 odst. 1, věty první s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Vzhledem k tomu, že stěžovatel byl v řízení o kasační stížnosti procesně neúspěšný, právo na náhradu nákladů řízení mu nenáleží. Pokud jde o procesně úspěšného účastníka – žalovanou, v jejím případě nebylo prokázáno, že by jí v soudním řízení před Nejvyšším správním soudem jakékoliv důvodně vynaložené náklady vznikly; soud tak žalované náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznal.

pokračování

[17] Městský soud ustanovil stěžovateli k jeho žádosti zástupce z řad advokátů; náklady řízení v tomto případě hradí stát (§ 35 odst. 10 s. ř. s., § 120 s. ř. s.). Ustanovený zástupce učinil v řízení o kasační stížnosti jeden úkon právní služby, kterým bylo písemné podání soudu ve věci samé (§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění účinném pro posuzovanou věc (dále jen „advokátní tarif“). Za tento úkon mu náleží mimosmluvní odměna ve výši 3.100 Kč (§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu, která se zvyšuje o 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Celkem tedy ustanovenému zástupci za jeden úkon právní služby náleží 3.400 Kč. Jelikož je ustanovený advokát plátcem DPH, zvyšuje se částka přiznané odměny podle ustanovení § 35 odst. 10 s. ř. s. o DPH ve výši 21 %, tj. o částku 714 Kč. Celková výše odměny ustanoveného zástupce tak činí 4.114 Kč. Tato částka bude JUDr. Ing. Jakubu Backovi vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. května 2020

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu